

Míster Folch - Adrià Pujol Cruells

Nascut a Begur el 1974, durant la primera dècada del segle XXI Adrià Pujol Cruells va publicar tres llibres estranys i ara difícils de trobar. Tot va canviar el 2011, quan Sidilà, una activíssima editorial de la Bisbal, va publicar *Escafarlata d'Empordà*. Des de llavors, Pujol Cruells ocupa un lloc rellevant en la literatura catalana d'avui dia, un lloc aconseguit amb una peculiar barreja de tenacitat i imprevisibilitat, ja que en els últims set anys ha publicat vuit llibres en vuit editorials diferents, en general hibridacions, entre les quals destaca *El fill del corrector / Arre, arre, corrector*, un deliri bilingüe molt recomanable escrit a quatre mans amb Rubén Martín Giráldez.

L'última entrega de Pujol Cruells és *Míster Folch*, que es presenta com una novel·la sobre la postguerra a Catalunya que no parla ni de la postguerra ni de Catalunya. De fet, ni tan sols estem en condicions d'assegurar que es tracta d'una novel·la, ja que, més que servir-se del llenguatge per narrar uns fets, el que fa és posar els fets al servei del llenguatge, que és l'autèntic protagonista. En tot el llibre no hi ha ni una sola frase directa i senzilla, sinó que el narrador més aviat despista, ajorna, enumera, juga, s'empesca digressions i hi insereix poesia popular.

Afegim-hi que aquest narrador és, literalment, Déu, o sigui, que es pren llicències considerables i interpel·la els lectors sense complexos: "Us he creat perquè sentiu la història". I com és aquesta història? Doncs una altra barreja, ara entre *La vida. Instruccions d'ús* de Perec i els records que plasma Fellini a *Amarcord*, als quals podríem afegir les caricatures urbanes de la "Rue del Percebe" que dibuixava Francisco Ibáñez. Els personatges de *Míster Folch* no tenen una psicologia complexa, ni segueixen una evolució com els personatges decimonònics, si bé són perfectament humans, tret d'un que de petit sembla *L'home elefant* i de gran té un superpoder que no revelarem – un superpoder que, ben pensat, potser encara el fa més humà.

Més que de novel·la (la primera que publica aquest autor, per cert), hauríem de parlar de paraules i de frases, un festival gustós on tot hi pot cabre si ha passat per l'enformador de l'estil; en altres paraules, parlem de poesia. En aquest amuntegament precís, que recorda la façana del Naixement de la Sagrada Família, hi trobem l'estrabotisme, els guil·lamònids, la mandra medusamental, les flaires de meconis corrosius, les xoies humanes, Quico Willis i els Peta Zetas; tots són benvinguts i ningú s'hi fa estrany. Al capdavall, no és barroc qui vol, sinó qui pot, ja que sorprendre permanentment el lector i mantenir-li l'ànim en suspensió no està a l'abast de tothom.

Finalment, Pujol Cruells ha abandonat l'Empordà que cultiva com un gènere literari i s'ha endinsat amb èxit per un curiós Eixample barceloní on no ens estranyaria trobar-hi ni Max Estrella ni Míster Evasió. Llegir-lo no és fàcil, però és divertit. Només cal, com diria un dels seus personatges, posar-se les "termòpiles".